

УДК 993

Мартиняк О.– ст. гр. БП-21

Тернопільський національний технічний університет імені Івана Пулюя

АНАЛІЗ МЕТОДИКИ ТАЇНСТВА СПОВІДІ: ТЕОЛОГІЧНО-ПСИХОЛОГІЧНИЙ КОНТЕКСТ

Науковий керівник: д.і.н., професор Стоцький Я. В.

Martuniak O.

Ternopil Ivan Pul'uj National Technical University

ANALYSIS OF METHODOLOGY OF MYSTERY OF CONFESSION: THEOLOGICAL-PSYCHOLOGICAL CONTEXT

Supervisor: Stotskyi Ya.V.

Ключові слова: сповідь, каяття.

Keywords: confession, repentance.

Сповіддю називається таїнство, на якому людина розкриває свої гріхи перед Господом Богом при священнику. Обов'язковою складовою сповіді має бути каяття. Це шлях примирення людини з Богом. Для того, щоб отримати відпущення гріхів, потрібно їх добре знати та розуміти, щоб в майбутньому уникати їх.

Ми наповнюємо себе гріхом не лише тоді, коли робимо погані справи, а й тоді коли робимо добрі справи, через які ми хочемо прославляти своє ім'я, свою славу, велич, а не велич Бога. Люди часто порушують заповідь: «Люби ближнього свого, як себе самого». Хоча й можуть дійсно любити ближнього, але виявляти цю любов в меншій мірі, ніж любов до себе; або ж проявляти любов до ближнього більшу, ніж до Бога.

Сповідатись за іншу людину не можна, навіть маючи благі наміри, адже тоді таїнство не буде мати такої сили. Сповідь має проходити лише з особистою участю тієї людини, яка хоче позбавитись своїх гріхів. Під час цього таїнства ми маємо можливість зустрітись із Богом. Це реальна зустріч, де Господь прощає нас за наші гріхи та провини через священника. Потрібно розуміти, що це не просте перерахування власних гріхів, а акт, який ми можемо здійснити лише з власної волі, усвідомивши свою недосконалість, та небажання жити в гріхах. Тоді з'являється бажання попросити Бога про підтримку, а вже тоді про пробачення.

Гріхів людина не може позбутись лише через молитву, милостиню чи навіть через найбільшу покуту, якщо «не очистити» свою душу, здійснивши таїнство сповіді. За наказом церковної заповіді бажано, щоб це таїнство в кожній людині відбувалось раз у місяць, але, якщо такої можливості немає, то хоча б раз на рік. Але для дійсного прощення гріхів сповідь має бути совісною. Тому для цього потрібно відкинути всі свої справи та ретельно підготуватися. Найкраще розпочати із молитви до Божої Матері та Святого Духа.

Для доброї сповіді можна виділити п'ять основних аспектів, а саме: іспит сумління, жаль за гріхи, постанова поправи, визнання гріхів та покута. Під іспитом сумління розуміється визнання своїх слів та вчинків, які були переступом Божого

Закону. В цій справі ми повинні бути максимально відвертими перед собою. Цей іспит виявляється у молитві до Бога. Перед цим треба прочитати Божі та Церковні Заповіді, визначити свої гріхи у переліку головних. Перед священиком слід виголошувати гріхи, які ми скоїли з часу попередньої сповіді. Але потрібно пам'ятати, що ми сповідаємось не для того, щоб просто перерахувати наші гріхи, а для того, щоб викликати в серці жаль за них (мається на увазі не почуття жалю людини, а надприродний жаль). Надприродний жаль або щирий жаль утворюється через щире любов до Господа та в ньому вже міститься постанова поправи, яка проявляється в тому, що людина за кожний поганий вчинок чи образу відчуває нестерпний біль в душі та починає ненавидіти гріхи. Через такий жаль Бог може відпустити легкі провини або ж навіть смертні гріхи. А от недосконалий надприродний жаль походить з того, що людина усвідомлює мерзотність гріхів, або ж страх вічного прокляття. Однак для того, щоб виконати добру сповідь, буде достатньо і недосконалого жалю, але його буде замало, якщо людина захоче змінити на краще своє життя. Третя умова доброї сповіді – це постанова не грішити. Тобто християнин повинен виправляти своє життя, зменшувати кількість гріхів до мінімуму. У святій сповіді ми повинні визнавати свої, навіть смертні гріхи, які нами усвідомлюються та найпотаємніші гріхи. Визнання гріхів перед священиком – четверта умова доброї сповіді. Якщо з певних причин людина свідомо притаїть гріх, то сповідь можна вважати недійсною. П'ятою, останньою, умовою доброї сповіді є визнання покути, яку надає священик. Однією з найпоширеніших покут є покута молитви. Потрібно розуміти, що це не є покаранням, це скоріш за все метод, який застосовують для того, щоб гріх був викоріненим повністю.

Перед тим, як піти на сповідь людині потрібно переконатись, що вона пам'ятає всі гріхи, якщо ж ні, то можна зробити невеличку власну пам'ятку, для того, щоб щось не пропустити. Гріхи в цій пам'ятці краще класифікувати за певними критеріями: гріхи, зроблені проти Господа Бога (віра в забобони, ворожіння, невіра в Бога); гріхи, зроблені проти себе та ближнього (аборт, байдужість, осуд, заздрість).

Розмовляти зі священиком потрібно простою щоденною мовою. Не старатись придумати особливу церковну мову. Говорити з ним потрібно на серйозні теми, не відволікаючись на непотрібні дрібниці. Постаратись почати змінювати своє життя в кращу сторону ще до таїнства сповіді.

Отже, потрібно пам'ятати, що сповідаємось ми для того, щобвилікуватись від наших гріхів, а не для того щоб уникнути покарання. Гріхи не приводять людину до щастя, а лише спотворюють її, роблячи своїм рабом. Лише через часту сповідь ми можемо побороти «духів злоби» та стати щасливими.

Список використаної літератури

- 1) Гріхи до сповіді: про які говорити, як їх називати та які особливості покаяння.. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://osoblyva.com/grihy-do-spovidi-pro-yaki-govoryty-yak-yih-nazyvaty-ta-yaki-osoblyvosti-pokayanna/>.
- 2) Сповідь. Підготовка до сповіді. Молитва перед сповіддю. Перелік гріхів на сповідь. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://firtka.if.ua/blog/view/spovid-pidgotovka-do-spovidu-molitva-pered-spoviddu-perelik-grihiv-na-spovid90164>.
- 3) Сповідь. Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://uk.wikipedia.org/wiki/Сповідь>.